

El rebuig a realitzar el servei militar es troba en el seu punt més àlgid

Com desfer-se de la 'mili'

Les notícies sobre els perills que implica, la impopularitat creixent dels ideals *heroics* i la incorporació de reclutes a les fragates que van al golf Pèrsic ha motivat que la joventut rebutge amb més força la idea d'un servei militar obligatori. I totes les opcions són bones per no anar-hi.

D'ací a un mes el destí de 221.000 de joves a l'estat espanyol variarà segons el caprici d'una boleta. Com cada any, el ritual del sorteig de quintos decidirà les destinacions per a tots els mossos que no han trobat cap manera d'eludir un deure cada vegada més contestat socialment. Perquè les estadístiques són clares: únicament les més optimistes parlen d'un 10% de soldats "orgullosos" de servir militarment la pàtria.

Si el CDS va ser el primer a aprofitar electoralment aquesta actitud de rebuig amb la seua proposta d'una *mili* de tres mesos, la resta de partits s'han enganxat ràpidament a la corda i fins i tot sectors del PP han arribat a demanar l'eliminació del servei militar obligatori. Felipe González, més prudent, manifestava feia poc que "la piràmide de població impedeix, ara per ara, que puguem reduir el servei militar a menys de nou mesos".

Les dades que van circulant amb una major claredat sobre la situació interna a les casernes i la proliferació de notícies sobre la perillositat del servei militar no han fet sinó augmentar el rebuig cap a la vida militar, que ha perdut una bona part del seu aspecte heroic; allò de *fer-se un home*, ja no s'ho creu ningú. L'últim informe de l'Oficina del Defensor del Soldat és absolutament esborronador. En els últims cinc anys han mort vora mil joves mentre efectuaven el servei militar i el nombre de ferits arriba a 10.000. En altres xifres, i tal com diu l'informe: "cada dos dies mor un jove fent el servei militar, cada setmana hi ha un suïcidi i, diàriament, dos soldats deserten del seu aquarterament".

I ARA, LA CRISI DEL GOLF

La *mili*, doncs, ha passat de ser un mal menor a una cita molt incòmoda i també perillosa que cal evitar com siga. Per a aquells que encara es resignaven a mal-

passar un any, la decisió del govern espanyol d'enviar reclutes a les fragates que "en missió de pau" col·laboren en el bloqueig naval a l'Iraq ha estat definitiva. La *mili* és, ara per ara, més impopular que mai.

Sense la possibilitat de deslliurar-se'n per la via ràpida, o siga el ja caducat excedent de contingent, qui no vulga anar a la mili i tampoc tinga en la seua ment formar part dels 54.000 objectors de consciència declarats fins ara, haurà de buscar altres solucions. La impossibilitat d'escapar gràcies a l'atzar, com els va

ocórrer al modista valencià **Francis Montesinos** o al diputat de la UPV **Pere Mayor**, fa que el sorteig ja no tinga premi. Un altre sistema que també ha quedat desfasat és el d'estar en un seminari o incorporat definitivament a la vida religiosa com va ser el cas de **Lluís Maria Xirinachs**. En els dies que corren, Déu no pot aturar la crida de les armes.

Mentre es prepara la nova Llei del Servei Militar, que ha quedat paralyzada a causa de la crisi del Golf, les úniques possibilitats legals de deslliurar-se de la mili són adequar la situació del mosso a

algun dels casos que porporcionen les tan volgudes exempcions. Mentrestant, una part molt important dels joves que s'han d'incorporar a l'exèrcit demana pròrroga de segona classe, per motius d'estudis, per tal d'anar ajornant la seua entrada. Segons fonts del Ministeri de Defensa, actualment hi ha mig milió de pròrroques d'estudi concedides. Naturalment, no totes corresponen al contingent, ja que la llei preveu ampliacions successives de dos anys fins als vint-i-cinc, quan només se'n concedeix una d'un any. Si tots els que gaudeixen de pròrroga de segona classe decidiren posar-se d'acord per suspendre-la, el caos en l'administració militar seria tal que l'excedent de contingent seria el major de tota la història.

Però si el que es desitja és eliminar definitivament la perspectiva d'un any de *mili*, les condicions són altres. Gaudir d'una pròrroga de primera classe pot ser el primer pas per deslliurar-se'n definitivament. Per a obtenir-la, la llei demana que el mosso aporte a la unitat familiar en la qual es troba una quantitat superior al 25% del total. Això implica que tot aquell que vulga fer creure que manté els seus pares, per exemple, ha de realitzar la declaració d'hisenda amb ells i demostrar així que és l'autèntic cap de família. D'altra banda, qui preferisca casar-se i tenir un fill, situació de la qual es va aprofitar **Jordi Guillot**, responsable de comunicació d'Iniciativa per Catalunya, ha de pensar que sols li valdrà si la dona no treballa i es comporta com una dependent mestressa de casa; en cas contrari, no hi haurà fill que valga.

PER INTERÈS NACIONAL

Si aconseguir una pròrroga de primera classe resulta una mica complicat, les de quarta i quinta encara ho són més, però sense dubte són les més segures. Per a la quarta classe, es pot optar per dues vies: a la primera tenen dret tots aquells que puguin demostrar la seua residència a l'estranger. Els que puguin demostrar la seua residència al principat d'Andorra hauran, de tota manera, de jurar bandera. La segona via ja no depèn totalment de l'interessat: es necessita un acord del govern basat en raons d'*interès nacional*. Segons consta a la Llei del Servei Militar, la sol·licitud d'aquesta mena de pròrroga, que es converteix en exempció definitiva als tres anys: "podrà ser presentada pels interessats, quan aquests consideren raonadament que concorren

en ells circumstàncies excepcionals que pogueren ser considerades pel govern com raó d'interès nacional". No hi ha cap precisió més sobre això, de manera que els que vulguen intentar-ho poden començar. Per aquest "interès nacional" se n'està escapant el tennista **Emilio Sánchez Vicario**, que compagina les seues victòries privades amb la seua participació en l'equip espanyol de la Copa Davis. Precisament aquesta condició va influir decisivament a l'hora de rectificar la seua decisió primera d'abandonar aquest equip per les seues desavinences amb Sergi Bruguera.

Gràcies a una ordre de l'actual alcalde de Madrid, que va ser ministre de Defensa amb la UCD, Agustín Rodríguez Sahagún, la llei contempla ara una altra possibilitat d'obtenir pròrroga: haver estat triat per a desenvolupar un càrrec públic, diputat, senador o regidor. Aquesta possibilitat, sempre pendent dels capricis dels votants, ha servit per a estalviar a **Joan Calabuig**, director general de Joventut i diputat autonòmic del PSOE a les Corts valencianes, un any de servei patriòtic.

A banda de les situacions esmentades, qui no tinga un germà a la mili o estiga en la presó sempre pot al·legar un defecte físic; la possibilitat més recorreguda per no anar a la mili. Cada vegada De-

Els moviments d'insubmissió poden representar un problema insoluble per al govern si la legislació no canvia.

"Això ja no té altra eixida que un exèrcit professional"

És cert que hi ha alguns joves que es fan objectors perquè pensen que l'actual situació pot afavorir que al final es deslliurará de la mili i no facen res, però entre aquest col·lectiu hi ha un grau molt alt de conscienciació social", manifesta Emili Espí, del Moviment d'Objecció de Consciència. L'objecció ha passat de ser una decisió personal i arriscada a una opció contemplada en una llei que molts organismes internacionals consideren injusta. **Àngel Colom**, secretari d'Esquerra Republicana de Catalunya, es va deslliurar de la mili per la seua declaració d'objector, tot i que li va costar una acusació de desacatament que al final quedà arxivada.

Segons les últimes dades del

Consell Nacional per a l'Objecció de Consciència, el nombre d'objectors reconeguts era de més de 52.000. D'aquests, cal descomptar els 20.000 que han estat amnistiats pel govern en dues ordres successives i els 1.400 que van objectar una vegada acabat el seu servei militar. La resta, més de 20.000, han de complir l'anomenada Prestació Social Substitutòria.

Ara per ara, i segons les dades de la mateixa oficina de la Prestació Social no hi ha més que 4.500 objectors complint-la actualment (més de 2.000 als Països Catalans). La resta espera i, en molts casos, porta ja més de l'any que contempla la llei com a data màxima per a ser requerits. L'oficina addueix problemes legals, "perquè, com ja sabeu, l'As-

sociació per a l'Objecció de Consciència de Catalunya va guanyar un recurs i això provocà que durant un temps el reglament no tinguera valor i es provocaren retards a l'hora de demanar les incorporacions".

El cert és que no hi ha suficients places per a tots els que han decidit optar per un servei substitutori de 18 mesos que Amnistia Internacional considera punitiu per ser més llarg que el servei militar. La falta de places, juntament amb les irregularitats detectades en els treballs realitzats pels pocs objectors que fins ara estan realitzant la PSS (com ara ocupar algun lloc de treball o no rebre la formació suficient per a la tasca desenvolupada) són suficients per a vaticinar que el govern espanyol s'en-

fronta amb un problema de difícil solució.

I a més, diversos moviments han optat per la insubmissió directa, tant al servei militar com al civil. Més de mil joves han manifestat durant els últims anys que no volien fer absolutament res i que la legislació és totalment arbitrària i injusta. El resultat ha estat el començament de processos judicials, però, com diu Emili Espí, "ningú ha passat més de 40 dies en presó i està clar que els processos acabaran arxivant-se perquè cada volta hi ha més insubmisos. El problema no té eixida si no és que el govern es replanteja totalment la seua política respecte al servei militar i civil".

L'exèrcit professional sembla cada vegada més a prop.

fensa va endurint les seues postures i alguns defectes típics com ser estret de pit, que va eximir **Joan Fuster**, o no tenir el dit índex, que impedeix disparar, ja no són obstacle. Els únics escàndols descoberts relacionats amb la incorporació a files, com el que es va detectar l'any passat i va afectar els tennistes catalans **Jordi Arrese** i **Alberto Tous**, estaven relacionats amb la falsificació dels comunicats mèdics. Fins i tot alguns dels encausats declararen en premsa que ensenyaven els joves a fingir perfectament una sordesa, però l'assumpte ha passat a l'oblit.

Segons fonts del Ministeri de Defensa "hi ha molta xerrameca sobre la possibilitat de fingir malalties, però amb la tecnologia actual podem dir que és pràcticament impossible. Qui té asma, o en té o no en té". Malgrat que no n'hi ha estadístiques, les mateixes fonts manifesten que "les malalties més freqüents solen ser la miopia i les al·lèrgies".

Precisament els problemes en la visió han alliberat molts dels nostres polítics dels seus deures militars, com ara el mateix ministre de defensa **Narcís Serra** o

el diputat al Parlament Balear **Sebastià Serra**. De tots és ben conegut el fet que la miopia, de la qual demana un mínim de quatre a cada ull el ministeri, pot variar si un maltracta els ulls amb unes ulleres incorrectes, de graduació major, o, fins i tot, si es combinen lents de contacte i ulleres a la vegada. Aquesta tàctica, que segons Defensa no té cap possibilitat d'èxit, va ser la utilitzada per **Aureli Ferrando**, diputat d'UPV a les Corts valencianes per ser tornat a casa després d'haver passat ja quinze dies en instrucció. Altres polítics també contesten les respostes de Defensa amb la seua habilitat per a fingir malalties, el cas d'**Albert Taberner**, diputat per EU a les Corts Valencianes, que va al·legar un buf sistòlic inexistent, és dels més destacats.

Si bé Defensa té raó i la gran majoria de les malalties o condicions no es poden fingir amb èxit (és evident qui fa més de dos metres o menys d'u cinquanta-cinc d'alçada) EL TEMPS ha comprovat que sí que hi ha certes deficiències l'autenticitat de les quals és molt difícil de detectar. Alguns dels trucs més característics

han quedat ja desfasats. Els practicants d'arts marcials que passen molt de temps al *tatami* i tenen per tant els peus plans, per exemple, no sols no es deslliuraran de la mili, ja que ara aquesta al·legació ha d'estar acompanyada de "poca funcionalitat", sinó que la seua bona forma física farà que siguin convidats a formar part dels cossos d'elit.

Les malalties psicològiques, tanmateix, estan entre les més fàcilment imitables, i tal com reconegueren en el Ministeri, "van en augment". ¿Qui pot detectar si un recluta que es pixa al llit ho fa voluntàriament o per alguna malaltia psicològica d'obscur origen? (Llei del servei militar, Apendix 1, grup J) ¿Qui cataloga fins a quin punt un mosso està afectat per la seua lletgesa? (Ap. 1-principis generals) ¿Qui sap fins a quin punt és fingida una tartamudesa? (Ap. 1 grup. I) Qui no vulga recórrer a mesures més dràstiques, com ara tallar-se el dit gros del peu, i tampoc vulga anar al Golf, sempre pot provar amb les anteriors. La tecnologia de Defensa, ja se sap, no és infal·lible.

Jordi Sebastià

El preu d'aquest bitllet fa dos anys que està aparcat.

Durant tot aquest temps, com sempre, l'autobús ha funcionat per a tu.

Oferint-te tota la seua comoditat.

Traslladant-te sense haver de patir presses ni

nervis.

Passant-te a buscar on tu vols i portant-te a la teua destinació.

L'autobús ha estat i continua en marxa, però el seu bitllet no s'ha mogut.

Fa dos anys que tenim aparcat el preu del bitllet en 60,- ptes. i el del bonobús, en 400,- ptes.

EMT

EMPRESA MUNICIPAL DE TRANSPORTES DE VALENCIA S.A.

CANVIA DE COTXE. AGAFA L'AUTOBÚS.